

Publicerad 2008-12-27 19:50 av kia k-n

Ljuspunkter och ledstjärnor

Stod med blicken upp mot himlen natten till annandagen
och betraktade det gnistrande blåsvarta himlavalvet.
Hundratala små strålande stjärndiamanter som syns här nära skogen
där inte andra lyktor hindrar sikten.
Funderade över ljuspunkter och ledstjärnor i mitt liv.

Vad är det som gör att en viss musiker, en viss författare eller en viss konstnär når fram till ens innersta och rör vid hjärtat, inte bara tillfälligt utan bestående. Finns det en gemensam nämnare?
Satt och listade dem som just nu ligger närmast mitt hjärta, somliga har varit med länge länge andra är ganska nytillkomna..

Tove Jansson..både med och utan Mumintröll, fast mest med. Så magiskt, så fascinerande, vackert och lite farligt är det språk och de bilder hon bygger i sina böcker..och så Snusmumriken, den bästa förespråkaren och tillämparen av individens frihet och värdighet som någonsin skapats! Min absoluta idol.

C.S.Lewis som skrev Narnia-berättelsen...jag minns när jag läste Häxan och Lejonet första gången på en pall framför bokhyllan på biblioteket i Nacka på 60-talet. Det var ett omtumlande möte med sagans nya världar och bilder. Och många av bilderna lever jag med ännu idag för att förklara tankesätt och tro.

J.R.R. Tolkien vars Midgård det tog mig fem försök att komma in i...men sen..sen var jag fast för livet och läste den oavbrutet gång på gång och återvänder till den fortfarande - fast mindre frekvent. I hans värld är rågången mellan gott och ont alltid knivskarp men inte banal eller förenklad. Han bara markerar att det ÄR skillnad på gott och ont. Och att det kostar något vad man än väljer.

Terry Pratchett - den viktigaste av dem alla. Så underbart klok och en ordmagiker av stora mått. Allvaret maskerad i skrattspegeln form. Den genuina ironiska blinkningen mitt i de galnaste av historier. Man skrattar så tårarna rinner - och drabbas av insikter samtidigt. Han skriver om viktiga mänskliga värden och absurda mänskliga beteenden och föreställningar på ett hjärtevärmande och djupt intelligent sätt.

Mark Knopfler...jag satt i bilen på väg hem från Dalarna för några år sen. I CD-spelaren låg Sultan of Swings med Dire Straits. Och så kom sista stycket - ledmotivet ur filmen Local Hero, med Mark Knopfler ensam på elgitarren - och jag satt förstummad. Började gråta..och spelade stycket på högsta volym om igen. Det träffade rätt i hjärtat och musiken gav mig bilder för min känsla av både livets rikedom och djup sorg och saknad. Det stycket ska spelas på min begravning, det har jag redan bestämt - även om jag hoppas att den ligger en bra bit fram i tiden.

Sen dess har jag med mig MK ständigt i min ipod, hans sätt att få gitarren att sjunga gör mig lycklig. och den andra versionen av Local Hero där hela bandet spelar - den får mig att dansa.

U2 - för musiken, för kraften, för allvaret och övertygelsen och den etiska kompassen som miljoninkomsterna till synes inte har lyckats snedvrída.

Fredrik Lindström framför allt de senaste åren- tack gode gud för att humor och intelligens kan fungera så bra tillsammans och att det kom någon som kunde fylla tomrummet efter Tage Danielsson fast på sitt alldeles egna sätt. Jag älskar hans nyfikenhet och öppenhet - det finns nästan inga frågor han inte funderar på när det gäller människan. Och hans lilla diktbok " Jag är en sån som bara vill ligga med dig" - den är underbar. Vemodig, ironisk, allvarlig och ibland lite knäpp.

Ett par rader ur dikten De kommande åren:

"De kommande åren
de som verkligen
måste ta en risk
och som kan misslyckas
borde vara våra hjältar
men vi tycker inte om svagheter
vi tycker inte om det som
liknar oss själva"

Bob Hansson. Det var av ren slump jag läste en text i hans lilla bok "bräcklighetens poetik". Vi har boken på mitt jobb och jag hade varit nyfiken på honom länge så jag bläddrade i den - och fastnade i en text som är smärtsam, klok och genial på samma gång:

"Skulle samma logik användas under gymnastiklektionerna
som under de svensklektioner jag varit med om
skulle gymnastikklassen stå fullständigt stilla och försöka
lära sig namnen på lårmuskler och hur de bäst används.
Efter det skulle alla förmodligen gå mycket långsamt,
hjärnorna fullständigt upptagna med att inte gå FEL.
Idrottsvärlden skulle sakta dö ut så till den milda grad
att ingenting annat än givmilda stadsbidrag skulle kunna
hålla den vid liv."

Och så nu den senaste boken: Kärlek - hur fan gör man?... som är en pärla, en skatt och jag läser den redan för andra gången. Personlig, välformulerad, ofta klok och tankeväckande.

Mark Levengood, denna snällröstade men faktiskt ganska vasstungade, godhjärtade och roliga människa och författare. Djupt mänsklig, osvikligt sticker han hål på uppblåsta bubblor och fördomar och driver obarmhärtigt med all dumhet. Han driver även hejdlöst med sig själv och våra fåniga beteenden och får oss

att betrakta oss själva med mer förlåtande ögon mitt i skrattet.

Ola Magnell - den senare versionen, från 80-talet och framåt, då hans underbara glimrande poetiska språk och musik förenas i sånger jag ständigt återvänder till. Känsla, skörhet och skönhet.

Ur skivan Förlovat land:

"Alltjämt lyste solen klart

Från idyllens fond

Mot en värld, så ofattbart

Full av missförstånd

Alltjämt fanns ett frö att gro

Och en vän att anförtra

Drömmen om att en gång bo

I ett förlovat land."

Lars Lerin, konstnär och författare, från värmland. Det är målningarna som griper tag - Lars är en ganska ny stjärna för mej men oj vilken lyskraft! Jag var på hans utställning på Waldermarsudde nu i vinter (två gånger, ska gå en gång till i veckan) och bara sögs in. Det finns en klarhet, exakthet och en smärta i målningarna som är som en knytnäve i magen. Jag är där, finns med målaren och ser motivet, finns i hans ensamhet och tysta glasbubbla, i utanförskapet och sårbarheten - men också i den oväntade skönheten (för många av motiven är inte traditionellt vackra - kalhyggen, bensinmackar, hyreshus...) som är så skarp så att man gråter....orden räcker inte.

Lars Jonsson, fågelmålare från Gotland som målar naturens skönhet, skörhet, flyktighet med absolut närvaro på stora dukar och i vackra böcker. Hans liv har alltid präglats av fåglarna och hans bok ÖN - bilder från en sandrevel - som jag såg första gången för många år sedan och sedan aldrig glömde, är en av de vackraste böcker som gjorts.

Och ja, när jag tänker efter finns det gemensamma nämnare:

Passion - att man brinner för något viktigt. En djup humanism. Ett allvar. En utsatthet och skörhet. En vänlighet. En förmåga att måla bilder med orden eller musiken...eller musik med bilden. Intelligens och humor parad med självinsikt och ärlighet.

Helt enkelt att vara helhjärtad som människa och i den man gör.

Så skulle också jag vilja vara och leva.

Det är väl ett livsmål värt att sträva mot.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren k-n med Poeter.se id #25893 innehar upphovsrätten